

Schitteren

Lichter door het leven

Schitteren

LICHTER DOOR HET LEVEN

GEERTJE VAN ROSSUM

GELUKSCOACH

Waar gaat het eigenlijk over

Er is een tijd van schitteren
en er is een tijd van verre van schitteren.
Er is een tijd van duisternis
en er is een tijd van licht
en er is altijd een nieuw begin.
Je kan het gevoel hebben,
al heel lang door een tunnel te lopen,
al heel lang in een donkere put te zitten,

maar -
geloof me -
er is altijd hoop
en dat heb ik gezien
in de mensen die ik tegen kwam.

Voor mensen,
die niet zo'n zicht op licht hadden,
voor hen, schreef ik een verhaal.

Deze bundel is nu voor jou.

Voor nieuwe hoop.

Het is mijn schuld,
mijn persoonlijke
schuld dat het de
wereld slecht
gaat.

FJODOR M. DOSTOJEWSKI

Waarom heb ik hem niet tegen kunnen houden?

Haar rode krullen dansten op haar rug. Haar ogen hadden dezelfde zachtgroene kleur als haar wollen trui. Ze gaf een stevige hand.

Ze woonde in Amsterdam en haar moeder had gezegd dat ze maar eens bij mij langs moest komen.

Ze plofte neer op een stoel. ‘Mijn moeder vindt het nodig dat ik ga praten, maar ik red me wel hoor. Mijn relatie is uit. En mijn ouders denken dat ik daar erg last van heb.’

Ze ging vertellen over Yusuf, haar vriend. Ze had drie jaar een relatie gehad. Wat was het een mooie tijd.

‘Het lijkt wel of je heimwee hebt,’ zeg ik.

‘Dat klopt, het was zoiets moois. Hij vond mij fantastisch. Ik mocht helemaal zijn wie ik was. We waren veel samen. Ik studeerde, en hij studeerde. We kookten samen. We probeerden allerlei recepten uit. We hadden urenlange gesprekken. Over van alles, onze culturen, onze verlangens.

Mijn leven was zo ongecompliceerd. Ik vond het heerlijk om thuis te komen, ik verlangde naar zijn sterke armen. We kletsten wat af.

O, het voelt zo gek. Het is allemaal zo onwerkelijk. En ik begrijp er niets van. Soms denk ik dat, als ik straks wakker wordt, het leven weer zo mooi is, als toen.'

'Wat gebeurde er dan?' vroeg ik.

'Op een dag kwam ik terug van college. Yusuf was die dag thuis gebleven en we zouden samen ergens gaan eten.

Toen ik binnenkwam, was het stil. Ik riep. Hij was niet in de kamer, de slaapkamer was leeg, niet in de douche. Toen zag ik in de keuken een papiertje liggen.

'Lieverd,
sorry,
ik ben mijn geloof achterna gegaan.
Er is iets sterker dan ik.
Ik ben naar Syrië.
Je hebt me veel gegeven,
maar hier scheiden onze wegen.'

Ik snapte er niets van. Ik heb nooit iets van dat stukje van hem gezien.

Ik geloofde het niet. Ik heb dat briefje honderd keer gelezen. Ik heb hem gebeld, berichtjes gestuurd, maar ik kreeg geen respons.

Ik heb die avond niets gegeten, niet geslapen, en ben de volgende dag niet naar college gegaan.

Weet je wat ik de volgende dag ben gaan doen?

Ik ben gaan zoeken op de computer. En wat ben ik daar geschrokken.

Ik ben zijn mails gaan lezen.

Hij had begrip voor de terroristische schietpartij in Parijs, keurde andere aanslagen gewoon goed.

Ik las ook andere dingen, die ik hier niet eens ga vertellen.

Ik zag zoveel boosheid en kwaad in zijn mails.

Er waren verschrikkelijk e-books op zijn computer opgeslagen.

Weet je, wat niet te verteren is? Ik heb zo van die man gehouden, en ondertussen had hij ook een andere afschuwelijke kant. En ik heb het niet geweten. Ik heb er niets van gemerkt. Ik heb hem niet tegen kunnen houden.